

kun fandtes 6 Navne, den anden, fordi der paa samme var opført Navnet Rimestad uden nærmere Betegnelse. Der var saaledes 84 gyldige Stemmesedler (absolut Pluralitet 43 Stemmer). Valgte bleve S. N. Hansen med 81 St., E. M. Jespersen med 48 St., Neergaard med 47 St., Schütte med 47 St., Qvistgaard med 46 St., Rasmussen med 46 St., og Brun med 44 St. (Mberti 38, Fønnesbech 37, E. Rimestad 37, Gad 35, Schroll 35 og Rodtwitt 34 St.).

Man gik derefter til Valg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende Udskrift til Lov angaaende en Omordning af Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommission.

Valgte bleve: Jessen med 85, Mberti med 83, E. Rimestad med 53, Klein med 50 og Liebe med 50 af 87 afgivne Stemmer. (Dam 36, Fischer 35 og N. Hansen 32 St.).

Man gik derpaa til det næste Nummer paa Dagsordenen: Første Behandling af Udskrift til Lov angaaende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Forbedringshuusstraffen for qvindelige Forbrydere. (Lovudkastet findes i Udhang A. Sp. 563 ff.)

Jessen: Jeg anseer denne Lov i Forbindelse med den Lov, som ligeledes er til 1ste Behandling idag, for et saa vigtigt, betydningsfuldt og glædeligt Fremskridt i Fængselsreformen, at jeg i alt Væsentligt gjerne skal støtte den, i det der i disse 2 Love er givet de qvindelige Fanger, som hidtil have været aldeles ubeskyttede imod Indflydelse af fædelig Forværvelse, Betryggelse for, at de i saa Henseende ikke skulle gaae værre fra Fængslet, end de ere komne derind, og jeg troer, at Qvinden endnu meer end Manden trænger til en saadan Beskyttelse, idet det jo vistnok gjælder mere om hende, at visse forbryderiske Tilbøjeligheder kunne beherske hendes Villie, uden at hun derfor dog i det Hele taget kan siges at være fuldkommen fordærvet; men jeg skal dog tillade mig at gjøre en Henstilling til den ærede Justitsminister med Hensyn til Indholdet af denne

Lov, nemlig den, om det ikke skulde være nødvendigt at tage under Overveelse, om der ikke er Anledning til at tilstaae Straffen i Enkeltceller en større Indflydelse paa Straffetidens Længde, end den, som efter Straffeloven af 30te November 1857 gjælder for Mandfangere. Det er min Overbeviisning, hvad der ogsaa finder sin Støtte ved Ytringer i Motiverne, at Isolationens Indflydelse paa Qvinden er intensivt langt større, end den er for Manden, og naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig ogsaa, at der kunde være Grund til at tilstaae Hensiddet i Enkeltceller en noget større Indflydelse paa Qvindens end paa Mandens Straffetid; men jeg erkender paa den anden Side, at Erfaringen om, hvorledes Isolationen vil virke paa qvindelige Fanger har været saa kort, at jeg naturligvis ikke drifter mig til at stille noget bestemt Forslag om, hvorledes denne Modification for de qvindelige Fangers Vedkommende skal være. Jeg troer, at man helst, netop fordi Erfaringen derom er saa kort, bør give Administrationen en vis større Frihed end den, som med Hensyn til Mandfangere er indført ved Lovet af 30te November 1857.

S. Sage: Det forekommer ogsaa mig, at nærværende Lovudkast er en lojal Gjennemførelse af det, der i sidste Session blev vedtaget; for mit personlige Vedkommende kunde jeg have ønsket, at man havde forsøgt at gennemføre Cellesystemet i en noget større Udstrækning, end man efter Lovudkastet har paataenkt, idet jeg ikke troer, at der er en saadan Forskjel i Cellesystemets gavnlige Indflydelse paa Qvinden og Manden, som Lovudkastets Motiver antyde. Jeg troer ogsaa, at endnu en Betragtning maa føies til dem, som i denne Henseende ere fremførte i Motiverne. Det er fuldkommen rigtigt, at Cellesystemet fortrinsviis bør anvendes for at forbedre Fangeren, men det er derfor ganske vist, at man ogsaa maa tage Hensyn til, at mangen Fange er i den Grad farlig for sine Medfanger, at man af den Grund bør lade Cellesystemet komme til Anvendelse paa ham, og under dette Synspunkt vil man naturligvis komme til at anvende Cellesystemet i en større Udstrækning. Men, som sagt, efter de For-